

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : **S. I. C., A.**, so sídlom v Ž., N., zastúpeného Mgr. M. B., advokátom so sídlom v B., R., proti žalovanému : **Krajský stavebný úrad v Žiline**, zast. JUDr. R. L., advokátom so sídlom v B., K. A. 34, Z. účasti vedľajšieho účastníka : **A. Ž., S., P. B.**, zastúpeného Advokátskou K. L. K. S.. S. so sídlom v B., M. N. 43, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2006/00941/Dub z 2. októbra 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. júna 2009, č.k. 10S/182/2006-492, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 9. júna 2009, č.k. 10S/182/2006-492, **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného z 2. októbra 2006, č. 2006/00941/Dub, **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume **1339,56 €** k rukám jeho právneho zástupcu, do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán rozhodnutie Mesta Ž. č. C-3856/2006-Db z 22. mája 2006 – ktorým stavebný úrad zmenil a nahradil pôvodné právoplatné územné rozhodnutie vydané pod č. C-10644/2004-Db z 9. septembra 2004 pre vedľajšieho účastníka – zmenil tak, že vo výroku rozhodnutia – v časti v ktorej sú uvedené parcely, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje – doplnil tento o ďalšie parcely, na ktorých budú umiestnené jednotlivé stavebné objekty v zmysle objektovej skladby a to parcely stavbou dotknuté : X. a zároveň uviedol, že ostatné časti predmetného rozhodnutia, ktorým boli určené podmienky pre uskutočnenie umiestnenia stavby, ostávajú bezo zmien a tieto v celom rozsahu potvrdil. Krajský súd zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1150,82 €, v lehote 3 dní na účet jeho právneho zástupcu a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu ohľadne jednotlivých žalobných bodov konštatoval nasledovné.

1. neurčitosť výroku územného rozhodnutia a rozhodnutia o odvolaní

S namietanou neurčitosťou výroku územného rozhodnutia a rozhodnutia o odvolaní sa nestotožnil a výrokové časti predmetných rozhodnutí, považoval za súladné so zákonom. Zdôraznil, že žalovaný správny orgán tým, že zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo výroku rozhodnutia v časti, v ktorej špecifikoval predmetné parcely, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia stavba A. Ž. – S. C. umiestňuje tým, že túto časť doplnil o ďalšie parcely, na ktorých budú umiestnené príslušné stavebné objekty, postupoval správne, pretože konkretizoval a upresnil aj v súlade s projektovou dokumentáciou tú časť územia, kde sa má predmetná stavba umiestniť. Poukázal tiež na to, že skutočnosť, že príslušná stavba A. sa má postaviť na predmetných parcelách žalobca v žalobnom bode týkajúcom sa neurčitosti výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov nenamietal a nerozporoval. Pokiaľ teda žalovaný čiastočne zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v zmysle § 59 ods.2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení

neskorších predpisov (ďalej v texte len „správny poriadok“) a pokiaľ v ostatnej časti rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, tak takýmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu právnych predpisov. Krajský súd uviedol, že výroková časť je veľmi rozsiahla, obsahuje aj niekoľko strán, a preto by nebolo ani dôvodné, ani hospodárne, aby odvolací orgán do svojho rozhodnutia zakotvil celú výrokovú časť a celý predmet konania prvostupňového správneho rozhodnutia. Zdôraznil, že jednoduchým porovnaním rozhodnutí prvo a druhostupňového správneho orgánu je možné dospieť k záveru o čom správne orgány rozhodovali, pričom nejde o žiadne práčne porovnávanie jednotlivých znení rozhodnutí správnych orgánov. Tvrdenie žalobcu o tom, že nie je zrejmé, akým spôsobom rozhodol žalovaný o ďalších napadnutých častiach územného rozhodnutia, či ich potvrdil alebo zmenil, považoval krajský súd za nedôvodné, pretože zo znenia výrokovej časti rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že tieto ďalšie časti rozhodnutia stavebného úradu boli v odvolacom konaní potvrdené. Taktiež tvrdenie žalobcu o neurčitosti výroku prvostupňového rozhodnutia krajský súd považoval za nedôvodné, pretože jednotlivé podklady rozhodnutia na ktoré odkazuje prvostupňový správny orgán pri stanovení podmienok pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu sú súčasťou spisového materiálu správneho orgánu a nič nebránilo žalobcovi, aby sa s týmito listinnými dôkazmi príslušným spôsobom oboznámil (§ 23 ods.1,2,3 správneho poriadku). Krajský súd tiež uviedol, že nie je pravdou, že stavebný úrad nerešpektoval § 39a ods.2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „stavebný zákon“), pretože vo svojom rozhodnutí sa zaoberal zabezpečením súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, ktorá skutočnosť vyplýva z podmienok pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu. Stavebný úrad si zabezpečil jednotlivé stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré taktiež žalobca nespochybňoval.

2. Porušenie čl. 48 ods.2 Ústavy SR a § 3 ods.2 správneho poriadku

Námietka nebola dôvodná, pretože zo žiadneho ustanovenia správneho poriadku nevyplýva, že by správny orgán mal povinnosť doručiť ďalšej procesnej strane – žalobcovi i vyjadrenie, ktoré učinil v danom prípade navrhovateľ A. Ž. S. vo vzťahu k odvolaniu žalobcu. Krajský súd tiež uviedol, že na druhej strane je pravdou, že správny orgán v danom vzťahu k žalobcovi opomenul postup v zmysle § 33 ods.2 správneho poriadku, avšak toto procesné pochybenie nemohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože pri

preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.3 O.s.p.).

3. O odvolaní rozhodovala osoba, ktorá mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania

Čo sa týka námietky predpojatosti vznesenej proti prednostovi krajského stavebného úradu I. I. Č., krajský súd uviedol, že o tejto bolo riadne rozhodnuté, a to rozhodnutím Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 2006-12681/56211-2:530/Po z 25. septembra 2006, tak, že jej nebolo vyhovené. Čo sa týka námietky vo vzťahu k zamestnankyni Krajského stavebného úradu v Ž. I. A.. I. K., túto bolo potrebné podľa názoru krajského súdu považovať za právne neúčinnú, nakoľko došla Krajskému stavebnému úradu v Žiline dňa 3. októbra 2006, a to faxovým podaním, pričom žalovaný rozhodol vo veci dňa 2. októbra 2006. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že o územnom rozhodnutí rozhodla osoba, ktorá bola predpojatá a poukazoval v žalobe na správanie sa bývalého primátora Mesta Ž. I. J. S., tak v tomto smere krajský súd poukázal i na stanovisko konzultačného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre aplikáciu správneho poriadku zo 6. októbra 2003, v zmysle ktorého primátor nemôže byť vylúčený z preskúmania a rozhodovania vecí podľa § 9 až § 13 správneho poriadku. Krajský súd zdôraznil, že pri aplikácii príslušných ustanovení správneho poriadku vo vzťahu k primátorovi je potrebné zohľadniť aj ustanovenia zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Navyiac ani konštrukcia § 27 ods.1,2 zákona č. 369/1990 Zb. neumožňuje použitie ustanovení správneho poriadku, ktoré sa týkajú príslušnosti na prijatie oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich vylúčeniu vedúceho správneho orgánu a nadväzne na to príslušnosti na rozhodovanie o tom, či je takáto osoba vylúčená z konania. Krajský súd uviedol, že správny poriadok neumožňuje, aby bol vylúčený z konania vecne príslušný správny orgán, nemôže byť potom z konania vylúčený ani primátor mesta, a preto napr. podanie so žiadosťou o vylúčenie starostu prípadne primátora nemôže spôsobiť začatie konania v tejto veci a subjekt, ktorý by podal takúto žiadosť, by bol ďalším postupom o tejto skutočnosti iba upovedomený.

4. Nesplnenie podmienok podľa § 38 stavebného zákona, porušenie § 137 stavebného zákona

Krajský súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že navrhovateľ (A., S.) nemá k predmetným pozemkom, na ktorých sa má umiestniť stavba, vlastnícke alebo iné práva, pretože k pozemkom okrem parc.č. X. nebola existencia vlastníckeho a ani iného práva preukázaná žiadnym relevantným dokladom. Krajský súd uviedol, že zo spisu správneho orgánu vyplýva, že Mesto Ž. ako predávajúci uzavrelo s kupujúcim obchodnou spoločnosťou A. Ž., S. so sídlom B. kúpnu zmluvu, a to dňa 19. januára 2004, ktorou navrhovateľ odkúpil parcele KN-C X. - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 17 618 m² a pozemok parc.č. K. - ostatné plochy a nádvoría vo výmere 1433 m². Vklad vlastníckeho práva z tejto kúpnej zmluvy bol do katastra nehnuteľností povolený katastrálnym orgánom, a to Správou katastra Ž. dňa 5. novembra 2004 pod č. V 5523/04. Predmetné nehnuteľnosti boli pôvodne vedené na L. pre kat.úz. Ž. a v súčasnosti sú vedené na L. v kat. úz. Ž..

Krajský súd nepovažoval tvrdenia žalobcu o prekročení právomoci stavebného úradu za právne relevantné. Uviedol tiež, že ohľadne predmetných nehnuteľností vedených na L. v kat.úz. Ž., a to parciel KN-C X. a K. je už vedené konanie na Okresnom súde v Žiline pod sp.zn. 13C/292/2007, v ktorom sa Mesto Ž. domáha vlastníckeho práva k uvedeným pozemkom, pričom žalovaným subjektom je A. Ž., S. so sídlom v B.. Krajský súd tiež uviedol, že pokiaľ žalobca spochybňuje vlastnícke právo navrhovateľa (A., S.), resp. tvrdí, že správne orgány nevzali do úvahy tú skutočnosť, že predmetný právny úkon je absolútne neplatným právnym úkonom, domáha sa potom v podstate cudzích práv (prislúchajúcich Mestu Ž.), pričom predmetné otázky týkajúce sa vlastníckeho práva sa riešia v uvedenom civilnom konaní. Preto i podľa právneho názoru krajského súdu nebol dôvod, aby správne orgány postupovali v územnom konaní postupom, aký požadoval žalobca v zmysle § 137 stavebného zákona. V danom prípade poukázal krajský súd i na ust. § 70 ods.1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), kde je zakotvená hodnovernosť a záväznosť údajov katastra, pričom v zmysle ods. 1 tohto ustanovenia údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Podľa názoru krajského súdu nebol dôvod na prerušenie konania pred stavebným úradom a na odkázanie žalobcu na podanie žaloby týkajúcej sa otázok vlastníckeho práva, pretože takýmto postupom by sa domáhal žalobca cudzích práv, ktoré prináležia inému subjektu (Mestu Ž.), pričom otázka vlastníckeho práva sa rieši a je predmetom občianskeho súdneho konania na všeobecnom súde.

5. Nesplnenie podmienok podľa § 41 ods.1 stavebného zákona

Krajský súd uviedol, že tvrdenia žalobcu o nesplnení podmienok § 41 ods.1 stavebného zákona v súvislosti s „novým územným rozhodnutím“ považoval za účelové, pretože pokiaľ by v tomto smere tvrdenia žalobcu boli akokoľvek dôvodné, teda, že v pôvodnom konaní mali byť účastníkmi konania i obchodná spoločnosť A., S. so sídlom v Ž. a tiež i vlastníci bytov a nebytových priestorov nachádzajúcich sa v susedných stavbách, tak krajský súd nemohol poskytnúť právnu ochranu týmto subjektom v tomto konaní podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p., pretože súd v predmetnom konaní poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu, pričom žalobca v tejto časti úseku konania ukrátený na svojich právach nebol. Krajský súd zdôraznil, že z ust. § 250b ods.2, 3 O.s.p. je nesporné, že tvrdenia žalobcu o opomenutých účastníkoch konania nie sú právne dôvodné v tej súvislosti, že pôvodné rozhodnutie stavebného úradu č. C-10644/2004- -Db z 9. septembra 2004 nie je právoplatné vo vzťahu k uvedeným účastníkom konania a nemohol ani stavebný úrad uprieť ich práva vyplývajúce z § 250b ods.2, 3 O.s.p., ak by sa boli cítili byť ukrátení na svojich právach. Uvedení a podľa tvrdení žalobcu „opomenutí účastníci konania“ sa však svojich práv prostredníctvom správnej žaloby ani len nedomáhali. Z týchto dôvodov nie je možné potom tvrdiť, tak ako to tvrdí žalobca, že by pôvodné územné rozhodnutie vo vzťahu k uvedeným „opomenutým účastníkom konania“ nebolo právoplatné. Pre úplnosť krajský súd uviedol, že nie je možné si osvojiť výklad žalobcu ani v širších súvislostiach, pretože uvedeným opomenutým účastníkom konania príslušná lehota 3 rokov, v rámci ktorej by sa mohli na súde domáhať svojich práv už uplynula, pretože v zmysle § 250b ods.3 O.s.p. môže súd postupovať podľa ods.2 uvedeného ustanovenia, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo doručené neuplynula doba 3 rokov. Zo spisu správneho orgánu je však nesporné, že pôvodné územné rozhodnutie bolo vydané dňa 9.septembra 2004, pričom na Krajskom súde v Žiline nie je vedené žiadne konanie týkajúce sa uvedeného pôvodného územného rozhodnutia, kde by sa, podľa žalobcu opomenutí účastníci konania domáhali svojich práv. Teda žalobcovi neprináleží z hľadiska aplikačnej praxe v správnom súdnictve, aby sa mohol úspešne domáhať ochrany tzv. cudzích práv patriacich iným subjektom a jednak vzhľadom na ust. § 250b ods.2, 3 O.s.p. sú tvrdenia žalobcu v tomto smere právne irelevantné. Krajský súd poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorý v konaní vedenom pod sp.zn. 6 Sžo/33/2007 uznesením z 12. decembra 2007 potvrdil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/5/2005-251 z 9. januára 2007. V uvedenom konaní sa žalobca domáhal zrušenia uznesenia krajského súdu tvrdiac, že z § 41 ods.1 stavebného zákona nevyplýva, že v dôsledku vydania nového územného rozhodnutia pôvodné (nahradzované) rozhodnutie by

právne prestalo existovať, nakoľko zákonodarca výslovne nestanovil, že pôvodné územné rozhodnutie zaniká, a preto takýto účinok z uvedeného ustanovenia nie je možné vyvodiť. Krajský súd uviedol, že z dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zo zákona explicitne nevyplýva, že pôvodné rozhodnutie zaniká, avšak konštatoval, že pri zmene rozhodnutia (má na mysli nahradené pôvodné územné rozhodnutie novým rozhodnutím) je dôsledkom rozhodnutia vydaného podľa § 41 ods. 1 stavebného zákona to, že sa pôvodné rozhodnutie ruší a že zo zákona nemožno vyvodiť, že by prípadným zrušením nového rozhodnutia vo veci „obživlo“ pôvodné rozhodnutie a znovu nastali už raz pominuté účinky jeho právoplatnosti, ako sa domnieva žalobca. Krajský súd poukázal na konštatáciu Najvyššieho súdu SR, ktorý v uvedenom uznesení uviedol, že „potom, čo pôvodné územné rozhodnutie bolo postupom podľa § 41 ods.1 stavebného zákona zmenené nastala situácia, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobou napadnuté rozhodnutie už neexistuje a jeho zrušenie podľa žalobného petitu je pojmovo vylúčené, inak povedané nie je čo preskúmať“. Krajský súd konštatoval, že pôvodné územné rozhodnutie zrušené nebolo, predmetná vec bola v súdnom konaní meritorne vyriešená tak, že súdne konanie bolo zastavené z existencie právnych dôvodov, a to, že pôvodné územné rozhodnutie z 9. septembra 2004 pod č. C-10644/2004-Db bolo nahradené novým územným rozhodnutím, ktoré je predmetom tejto správnej žaloby. Podľa názoru krajského súdu zákonná podmienka k nahradeniu pôvodného územného rozhodnutia, ktorou je jeho právoplatnosť, bola splnená.

6. Porušenie § 29 ods.1 správneho poriadku

Pokiaľ žalobca namietal, že stavebný úrad svojím postupom porušil ust. § 29 ods.1 správneho poriadku, keď v konaní o nahradenie pôvodného územného rozhodnutia konanie neprerušil, pretože podľa žalobcu boli k tomu dôvody, nakoľko pôvodné územné rozhodnutie bolo napadnuté na Krajskom súde v Žiline v konaní pod sp.zn. 20S/5/2005 a tiež na Ministerstve výstavby a regionálneho rozvoja SR a správne orgány mali vedomosť o týchto konaniach, tak podľa názoru krajského súdu v danom prípade mal stavebný úrad preukázateľne splnenú zákonnú podmienku, že pôvodné územné rozhodnutie bolo právoplatným, a preto neexistoval právny dôvod k postupu podľa § 29 ods.1 správneho poriadku ako to tvrdil žalobca.

7. Nedostatky žiadosti o vydanie územného rozhodnutia

Podľa názoru krajského súdu, i keď žiadosť o vydanie územného rozhodnutia neobsahovala úplne detailne všetky príslušné náležitosti vyžadované stavebným zákonom, resp. jeho vykonávacou vyhláškou, predmetnú žiadosť posudzoval stavebný úrad vo vlastnej kompetencii, pričom v danom prípade mal už stavebný úrad skúsenosti a informácie i z predchádzajúceho územného rozhodnutia, a preto podľa názoru krajského súdu bolo na správnom orgáne, či zvolí postup v zmysle § 29 ods.1 správneho poriadku a vyzve účastníka konania, aby v určenej lehote odstránil prípadné nedostatky podania. Pokiaľ však žalobca poukazoval, že žiadosť má okrem iného obsahovať zoznam všetkých známych účastníkov územného konania, označenie pozemkov podľa katastra nehnuteľností s uvedením vlastníckych a iných práv a pod. krajský súd uviedol, že v tomto smere žalobca ukrátený na svojich subjektívnych právach určite nebol. Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že stavba A. – S. C. je zvlášť rozsiahlou stavbou s veľkým počtom účastníkov konania, a preto stavebný úrad správne postupoval, keď začatie tohto konania oznamoval verejnou vyhláškou, pričom z hľadiska § 3 ods.2 vykonávacej vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z.z. nebolo ani potrebné, aby napr. žiadosť obsahovala údaje v zmysle § 3 ods.1 písm. c/ a d/ cit. vyhlášky. Krajský súd zdôraznil, že ušlo pozornosti žalobcu, že podkladom územného rozhodnutia bola urbanistická štúdia ako jeden z druhov územno-plánovacích podkladov, ktorá rieši čiastkové problémy v území a v praxi je najčastejšie používaná. Stavebný úrad mnohé otázky, na ktoré poukazuje ust. § 37 ods.2 stavebného zákona mal k dispozícii v podobe urbanistickej štúdie a ďalších listinných podkladov, ktoré boli využité v súvislosti s rozhodovacím procesom stavebného úradu. Taktiež mnohé informácie, na ktoré poukazoval žalobca cez ust. § 37 ods.2 stavebného zákona mal nesporne stavebný úrad k dispozícii zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu (§ 140a, § 140b stavebného zákona).

8. *Neexistencia zápisnice z ústneho pojednávania*

Ohľadne námietok žalobcu uviedol, že z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise správneho orgánu vyplýva, že ústne konanie vo veci sa uskutočnilo i napriek skutočnosti, že príslušná zápisnica z ústneho pojednávania neobsahuje úplne štandardnú formu v zmysle správneho poriadku. Z tohto územného konania bola riadne spísaná prezenčná listina,

pričom za žalobcu sa na ústnom pojednávaní zúčastnil I. M. K., ktorý bol splnomocnený 2. mája 2006 predsedom predstavenstva. Krajský súd uviedol, že od žalobcu sa v spise nachádzajú námietky označené ako „námietky voči územnému konaniu“, v ktorých žalobca uvádza, že

- územné konanie prebiehalo i napriek jeho námietke (nie je špecifikované, o akú námietku sa jedná,
- zaujatosť je z titulu, že vzniesol námietky, ktoré neboli akceptované zo strany stavebného úradu,
- pri nahliadnutí do spisu zástupcom žalobcu na stavebnom úrade došlo k ústnemu napadnutiu akcionára žalobcu zo strany primátora mesta a z tohto dôvodu žiadal o odročenie ústneho pojednávania,
- právny zástupca žalobcu sa nemohol zúčastniť tohto zasadnutia z dôvodu kolízie – vzhľadom k súdnemu pojednávaniu,
- zo strany žalobcu boli dané požiadavky, ktoré neboli vôbec prerokované (taktiež nie je bližšie špecifikované o aké požiadavky by sa malo jednať).

Krajský súd na základe uvedeného konštatoval, že do ústneho pojednávania žalobca žiadne právne relevantné námietky v územnom konaní neuplatnil. Uviedol tiež, že rovnako ako v stavebnom konaní, tak i v územnom konaní sa uplatňuje koncentračná zásada, ktorou sa sleduje urýchlenie a zracionalizovanie územného konania. To znamená, že ak dotknutý subjekt neoznámí v určenej lehote svoje námietky, tak na neskôr uplatnené námietky už stavebný úrad, i keby tieto boli dôvodné, neprihliada, pretože v opačnom prípade by porušil jednu zo zásad, ktorou je ovládané správne konanie, a to zásadu rovnosti účastníkov konania. Krajský súd poukázal na záznam z ústneho pojednávania konaného dňa 2. mája 2006, z ktorého vyplýva aký bol program konania, aký bol priebeh rokovania, že rokovanie otvorili a viedli vedúca úseku stavebného poriadku D. Á. a I. A. D. a že v úvode boli prítomní oboznámení s cieľom konania, a to s oznámením o zmene navrhovateľa stavby, o hlavných a podstatných zmenách právoplatného územného rozhodnutia na stavbu a o zmenách dokumentácie pre územné rozhodnutie, s čím oboznámila prítomných zástupkyňa projektanta Z. J.. Taktiež zo záznamu z 2. mája 2006 vyplýva, že po ukončení všeobecnej časti bez diskusie predložili svoje písomné stanoviská O. Z. Z. K. Ž. a S. I. C., A. so sídlom v Ž., t.j. žalobca s tým, že zúčastnení neprejavili záujem viesť k predloženému návrhu diskusiu. Zo záznamu z 2. mája 2006 vyplýva, že ho vykonala I. A. D., ktorá je na ňom aj podpísaná, pričom je pravdou, že žalobca, ako i ďalší prítomní na ústnom pojednávaní dňa 2. mája 2006

nie sú pod textom tejto zápisnice podpísaní. Táto skutočnosť však podľa názoru krajského súdu neznamená, že by sa ústne pojednávanie v rámci územného konania neuskutočnilo, pričom táto skutočnosť nevyplýva tiež zo žiadneho ustanovenia príslušného procesného predpisu a taktiež ani z aplikačnej praxe súdov. Podľa názoru krajského súdu žalobca svojimi tvrdeniami v tomto žalobnom bode sa zrejme snaží nepriamo zmariť zodpovednosť za dôsledky nesplnenia si vlastnej povinnosti včas oznámiť svoje námietky stavebnému úradu, ktorá zodpovednosť na neho dolieha v dôsledku koncentračnej zásady, ktorá sa aplikuje v územnom konaní.

9. Nesprávne uplatnenie koncentračnej zásady

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu v spojitosti so zásadou koncentrácie konania, že pokiaľ je obsahom uplatnenej námietky tvrdenie o porušení kogentného predpisu hmotného alebo procesného práva, tak v tomto prípade správny orgán je povinný na takúto námietku prihliadnuť a zaoberať sa ňou, a to i vtedy ak bola uplatnená po márnom uplynutí lehoty na podanie námietok. V danom prípade však žalobca v tomto smere poukazoval aj na určité procesné a hmotnoprávne pochybenia správnych orgánov ako napr. v prípade tzv. opomenutých účastníkov a podobne, avšak pokiaľ v tomto stavebné úrady sa nezaoberali takýmito námietkami žalobcu, nemožno im vytknúť, že by postupovali nezákonne, keď žalobca sa v tomto prípade domáhal cudzích práv a bolo preukázané, že nemohol byť ukrátený na svojich subjektívnych právach. Obdobne tomu bolo aj v prípade žalobcom namietaného porušenia postupu správneho orgánu v prípade, keď vo veci neprerušil konanie podľa § 29 ods.1 správneho poriadku, pre ktorý postup aj podľa názoru krajského súdu nebol dôvod, pretože boli splnené zákonné podmienky k postupu podľa § 41 ods.1 stavebného zákona. Vo veci bolo totiž nesporné, že pôvodné územné rozhodnutie bolo právoplatné, ktorú skutočnosť i sám žalobca potvrdil svojím procesným postupom vo vzťahu k pôvodnému územnému rozhodnutiu, čo vyplýva z administratívneho spisu správneho orgánu. Krajský súd tiež uviedol, že i právo na odvolanie zaručené účastníkovi konania v § 53 správneho poriadku, je v územnom konaní obmedzené zásadou koncentrácie konania. Preto námietky k umiestneniu navrhovanej stavby, ktoré neboli uplatnené včas, nie je možné účinne uplatniť ani v odvolaní. Uvedené by neplatilo vtedy, ak by boli nesprávnym postupom stavebného úradu obmedzené práva účastníka konania. Stavebný úrad však postupoval v súlade s § 36 ods.1, 4 stavebného zákona, nakoľko sa jedná o prípad vydania územného rozhodnutia pre zvlášť rozsiahlu stavbu s veľkým počtom účastníkov konania a potom mohol

začatie územného konania oznámiť verejnou vyhláškou. Účastníci konania boli riadne upozornení, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom konaní, inak, že sa na ne neprihliadne. Toto svoje právo žalobca nevyužil, hoci sa ústneho konania zúčastnil, a preto stavebný úrad z dôvodov zachovania zásady procesnej rovnosti účastníkov konania s poukazom na § 4 ods.2 správneho poriadku nemohol už v ďalšom štádiu konania k takýmto námietkam prihliadať.

10. Nesúlad územného rozhodnutia s územným plánom

Žalobca namietal nesúlad územného rozhodnutia s územným plánom Mesta Ž.. Poukázal na to, že odporuje územnému plánu sídelného útvaru Ž. schváleného uznesením vlády SSR č. 352/78 z 29. novembra 1978 a potvrdeného všeobecne záväzným nariadením Mesta Ž. č. 3/1994, a to v dvoch aspektoch:

- plocha N. je vymedzená v celku ako pešia plocha
- územné rozhodnutie počíta s celkovým počtom parkovacích miest 850, pričom z posudku R.. P. I. z 26. mája 2004 vyplýva, že platné dokumenty ÚP uvádzajú potrebu (potenciál) až 1100 parkovacích miest.

Krajský súd sa s touto námietkou vysporiadal nasledovne. Uviedol, že v danom prípade vypracovaná urbanistická štúdia, z ktorej ako z podkladu pre vydanie územného rozhodnutia správny orgán vychádzal, bola vypracovaná a slúži na spodrobnenie príslušného územného plánu. Súlad s územným plánom majú oprávnenie posudzovať stavebné úrady, v kompetencii ktorých je i otázka výkladu súladu s územným plánom. Urbanistická štúdia bola vyhodnotená stavebným úradom v zmysle § 34 ods.5 správneho poriadku za použitia § 140 stavebného zákona. Je to v podstate poklad, ktorým sa sleduje zabezpečenie súladu územno-technických, urbanistických a architektonických podmienok pre ďalšie využitie územia. Poslaním územnoplánovacieho podkladu je riešiť rozvoj územia z hľadiska všetkých jeho funkčných zložiek v ich vzájomných vzťahoch a je výsledkom odbornej činnosti orgánov štátnej správy, nie je však riešením právnym. Krajský súd zdôraznil, že na prejednávanie a schvaľovanie územnoplánovacích podkladov sa nevzťahujú ani všeobecné predpisy o správnom konaní. Pri urbanistickej štúdii nemožno preto povedať, že by ako územnoplánovací podklad podliehala súdnemu prieskumu, pretože súdy preskúmavajú v správnom súdnictve zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a nie vecnú správnosť, účelnosť či ekonomickú stránku veci. Ani správnomu súdu v tomto smere totiž neprislúcha

zasahovať do sféry činnosti výkonnej moci. Orgány územného plánovania majú nielen potrebné schopnosti, ale tiež detailnú znalosť miestnych pomerov, a preto aj z hľadiska stavebného práva sa týmto orgánom pri výbere funkčného využitia územia ponecháva maximálna miera úvahy. Je pravdou, že voľba funkčného využitia určitého územia môže zásadným spôsobom ovplyvniť charakter danej lokality a kvalitu života v nej, a preto stanovenie funkčného využitia územia zostáva činnosťou, do ktorej správne súdy môžu zasahovať iba minimálne.

Záverom krajský súd uviedol, že správne súdu v konaní podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. vzhľadom na uvedené skutočnosti neprislúcha preskúmať, či by bolo pre určitý pozemok, či územie vhodnejšie zvoliť ten či onen spôsob funkčného využitia. Preto pokiaľ by i územné rozhodnutie bolo niekde na hrane s územným plánom, tak neprislúcha krajskému súdu preskúmať, či by pre predmetné územie bolo vhodnejšie zvoliť iný spôsob jeho funkčného využitia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný správny orgán mal v predmetnej veci plný úspech, krajský súd mu podľa § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli titulom právneho zastúpenia advokátom, a to vo výške 1150,82 €. Zároveň krajský súd v rámci odôvodnenia rozsudku uviedol, že vedľajšiemu účastníkovi, ktorý si napriek úspechu vo veci trovy konania neuplatnil, náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, v rámci ktorého uviedol, že súd prvého stupňa reagoval len na niektoré jeho námietky, a to navyše nesprávne a s niektorými námietkami sa nevysporiadal vôbec. Jeho odôvodnenie napadnutého rozsudku je nielen nesprávne, ale aj neúplné, a preto nepreskúmateľné. Žalobca odvolanie odôvodnil nespokojnosťou s tým, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal s jednotlivými žalobnými bodmi, čo konkretizoval nasledovne.

Žalobca namietal:

1. neurčitosť výroku napadnutých rozhodnutí správnych orgánov

Podľa názoru súdu žalovaný postupoval správne, ak územné rozhodnutie čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil, ale vo výroku neobsiahol celé rozhodnutie vo veci. Práve tento postup správneho orgánu druhého stupňa však viedol k tomu, že v rozpore s judikatúrou

Najvyššieho súdu SR je účastník konania postavený do právnej neistoty, kedy musí rozhodnutie vo veci rekonštruovať prácnym porovnávaním rozhodnutí správnych orgánov dvoch stupňov. Súd prvého stupňa si síce osvojil žalobcom citovanú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ale nedokázal ju správne, a najmä dôsledne aplikovať. Podotkol, že názor súdu prvého stupňa o tom, že porovnávanie oboch rozhodnutí správnych orgánov nie je pre účastníka práce, je jeho subjektívny názor, pretože na rozdiel od súdu účastník konania nemá k dispozícii celý správny spis, a čo sa podľa názoru súdu nejaví práce, podľa účastníka konania práce byť môže. Podstata nespočíva v tom, či porovnávanie rozhodnutí bude práce alebo nie, ale podstata spočíva v tom, že rozhodnutia správnych orgánov musia byť formulované takým spôsobom, že takúto potenciálnu situáciu majú raz a navždy vylúčiť. Zdôraznil, že tvrdenie súdu, že výrok rozhodnutia bol obsiahly neobstojí, pretože je skutočne záležitosťou niekoľko málo minút, aby správny orgán druhého stupňa prekopíroval do svojho rozhodnutia tie časti výroku prvostupňového rozhodnutia, s ktorými sa stotožňuje (zvlášť dnes pri využívaní modernej výpočtovej techniky). Navyše, ak by tak urobil, vyhol by sa správny orgán druhého stupňa ďalšej námietke voči neurčitosti výroku, s ktorou sa súd prvého stupňa vôbec nevysporiadal. Žalobca tiež uviedol, že súd prvého stupňa vôbec nereagoval na to, že z výroku správneho orgánu druhého stupňa vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaný rozhodol o ďalších napadnutých častiach územného rozhodnutia, či ich potvrdil alebo zmenil a ak zmenil, tak ako, pretože potvrdil len tie časti územného rozhodnutia, ktorými boli určené podmienky pre umiestnenie stavby. Súd prvého stupňa si síce osvojil žalobcom citovanú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ale nedokázal ju správne a najmä dôsledne aplikovať. Zlyhanie súdu je osobitne vypuklé práve v tej časti, kde obhajuje celkom zjavne nesprávny postup správnych orgánov spočívajúci v tom, že súčasťou ich výroku nie sú záväzné podmienky určené pre umiestnenie stavby dotknutými orgánmi. Tu je celkom evidentné, že spôsob uvažovania súdu prvého stupňa je nekonzistentný a neudržateľný. Ak totiž súd uznáva, že je neprípustné, aby účastník konania musel práce porovnávať dve správne rozhodnutia, aby mohol vôbec identifikovať to, ako sa rozhodlo, tak potom je úplne nepochopiteľné, prečo akceptoval to, že niektoré záväzné podmienky umiestnenia stavby súčasťou rozhodnutia vôbec nie sú. Ak Najvyšší súd SR považuje za neprípustné to, že účastník konania musí identifikovať to, ako sa vo veci rozhodlo porovnávaním rozhodnutí správnych orgánov, tak potom musí byť úplne vylúčené to, kedy účastník konania ani porovnávaním rozhodnutí správnych orgánov nemá šancu zistiť, ako bolo vo veci rozhodnuté. Pokým totiž ešte porovnávaním dvoch rozhodnutí sa účastník konania môže, síce práce, ale predsa dopátrať toho, ako bolo vo veci rozhodnuté, to je úplne

vyklúčené v prípade, ak správny orgán výrok vymedzuje odkazom na dokument správneho orgánu alebo dotknutej osoby, ktorý súčasťou rozhodnutia nie je. „Obrana“ správnych rozhodnutí súdom prvého stupňa spočívajúca v tom, že s dokumentmi, na ktoré správne rozhodnutia odkazujú, sa mal žalobca oboznámiť, je absurdná a súd popiera svoje vlastné argumenty. Súd prvého stupňa totiž na jednej strane tvrdí, že výrok má v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá bola predmetom rozhodnutia, ale na druhej strane akceptuje to, že výrok je nepresný a najmä neúplný, kedy neobsahuje záväzné podmienky pre umiestnenie stavby, ale odkazuje na dokumenty, ktoré jeho súčasťou nie sú. Zdôraznil, že z uvedeného hľadiska je úplne irelevantné, či sa mal účastník konania oboznámiť s podkladom rozhodnutia alebo nie, relevantné je naopak to, že účastník konania nemá možnosť z rozhodnutia zistiť presný a najmä úplný záver správneho orgánu o otázke, ktorá bola predmetom konania. Jednoducho výrok územného rozhodnutia v rozpore s § 39a ods.2 stavebného zákona neobsahuje požiadavky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov. Pre úplnosť tiež uviedol, že vyššie uvedené námietky uplatnil už v konaní pred správnymi orgánmi, ktoré sa však s nimi nevysporiadali. V rozpore s § 47 ods.3 správneho poriadku správne rozhodnutia neobsahovali vyrovnanie sa s námietkami účastníka konania, čo súd prvého stupňa úplne opomenul. Už len z dôvodu nepreskúmateľnosti mal súd napadnuté rozhodnutia zrušiť (§ 250j ods.2 písm. d/ O.s.p).

2. porušenie čl. 48 ods.2 Ústavy SR a § 3 ods.2 správneho poriadku

Žalobca tvrdil, že žalovaný flagrantným spôsobom porušil čl. 48 ods.2 Ústavy SR, § 3 ods.2 správneho poriadku, pretože pred vydaním rozhodnutia mu neumožnil (žalobcovi) vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Stavebný zákon uplatnenie predmetných ustanovení správneho poriadku výslovne nevyklúčil. Žalobca uviedol, že argumentácia súdu prvého stupňa je neprijateľná, nakoľko ušlo jeho pozornosti, že porušenie § 33 ods.2 správneho poriadku je súčasne aj porušením ústavného práva garantovaného čl. 48 ods.2 Ústavy SR (práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom). V danom prípade nejde iba o procesnú vadu, ale o porušenie Ústavy SR, na ktorý prípad § 250i ods.3 O.s.p. nedopadá, z čoho treba vyvodiť príslušné dôsledky. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu SR sp. II. ÚS 48/97, podľa ktorého podstatu právnej istoty treba vidieť predovšetkým v tom, že fyzickým osobám štát, ale najmä nezávislé súdy budú poskytovať efektívnu ochranu ich práv a umožnia im realizovať ich subjektívne práva. Tento ústavný imperatív vyžadoval v danom prípade zrušenie napadnutých rozhodnutí,

aby bola zabezpečená efektívna ochrana a realizácia základných práv. Súd prvého stupňa tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo porušenie § 33 ods.2 správneho poriadku, nie je takou vadou, ktorá nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto v tejto časti je jeho rozsudok nepreskúmateľný. Podľa žalobcu navyše opak je pravdou, pretože práve porušenie § 33 ods.2 správneho poriadku je takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Ako vyplýva z § 250i ods.3 O.s.p., postačí aj potenciálna možnosť, že procesná vada má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, čo je v danom prípade splnené. Súd prvého stupňa preto pochybil, keď § 250i ods.3 O.s.p. aplikoval.

3. porušenie § 3 ods.2 správneho poriadku

Žalobca namietal, že napriek jeho žiadosti o oznámenie mien a priezvisk zamestnancov, ktorí sa budú zúčastňovať na prejednávaní a rozhodovaní veci za účelom zváženia podania námietky predpojatosti, správny orgán toto neurobil, čím uprel účastníkovi právo garantované nielen v § 3 ods.2, § 9 a nasl. správneho poriadku, ale aj čl. 46 ods.1 Ústavy SR (právo na inú právnu ochranu). Súd prvého stupňa sa s námietkou žalobcu v tomto smere vôbec nezaoberal, pričom sa obmedzil len na to, že o námietke voči I. I. Č. bolo rozhodnuté. V tom však námietka žalobcu nespočívala, pričom súd ďalej tvrdil, že žalobca uplatnil námietku voči I. A. I. K. až po vydaní rozhodnutia o odvolaní, čo je však nezmysel. Z rozhodnutia žalobcu č.: 2006/00941/KRA-preruš. z 28. septembra 2006 jednoznačne vyplýva, že námietka predpojatosti bola uplatnená skôr, ako 2. októbra 2006. Je zrejmé, že o námietke žalobcu rozhodnuté nebolo. Zdôraznil, že súd prvého stupňa neuviedol, či sa I. A. I. K. zúčastňovala na prejednávaní (rozhodovaní) alebo nie, resp. ktorý zamestnanec sa na prejednávaní (rozhodovaní) zúčastňoval. Súd prvého stupňa nereagoval ani na to, že žalobcovi nebolo v rozpore s § 3 ods.2 správneho poriadku umožnené podať námietku predpojatosti voči tomu zamestnancovi správneho orgánu, ktorí sa zúčastňoval na prejednávaní a rozhodovaní veci.

4. o odvolaní rozhodla osoba, ktorá mala byť z prejednávania a rozhodovania vylúčená

Súd sa nevysporiadal so žalobcom uplatnenou námietkou predpojatosti aj proti prednostovi Krajského úradu v Ž., o ktorej Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja SR rozhodnutím č.: 2006-12681/56211-2:530/Po z 25. septembra 2006 rozhodlo tak, že jej

nevyhovelo. Žalobca uviedol, že proti rozhodnutiu o vylúčení pracovníka správneho orgánu nemožno podať samostatné odvolanie (§12 ods.2 správneho poriadku), čo však nebráni tomu, aby súd konajúc v plnej jurisdikcii podľa piatej časti O.s.p. túto námietku neskúmal. Krajský súd sa s touto námietkou nevysporiadal, ale odkázal len na uvedené rozhodnutie, pričom bol povinný sa s touto námietkou vecne zaoberať, čo neurobil. Posúdenie je teda nielen neúplné, ale aj nesprávne.

5. nesplnenie podmienok podľa § 41 ods.1 stavebného zákona

Súd prvého stupňa považoval pôvodné územné rozhodnutie za právoplatné, a to bez toho, aby sa zaoberal s právnym inštitútom právoplatnosti správneho rozhodnutia z pohľadu vymedzeného v § 52 ods.1 správneho poriadku. Súd neodpovedal na námietku, že správne orgány v pôvodnom konaní opomenuli účastníkov konania a tým, či títo majú alebo nemajú právo podať odvolanie. Poukázal na to, že či sa opomenutí účastníci konania svojich opomenutých práv domáhali alebo nie, je úplne irelevantné, pretože to nemá žiadny vzťah k tomu, či pôvodné územné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť alebo nie. Podmienkou právoplatnosti ako vyplýva z § 52 ods.1 správneho poriadku totiž nie je, či sa opomenutí účastníci svojich práv domáhajú alebo nie. V nadväznosti na uvedené sa žalobca nedomáha práv pre iných účastníkov konania. Jeho námietka spočívala v tom, že nie je splnená podmienka podľa § 41 ods.1 stavebného zákona, t.j. podmienka právoplatnosti pôvodného územného rozhodnutia, čo je objektívna skutočnosť, a preto úvaha súdu o tom, že sa domáha práv iných, je preto nepodložená, nezmyselná a účelová. Čo sa týka § 250d ods.2,3 O.s.p., ušlo pozornosti súdu, že ide o výnimku z toho, že súd v rámci správneho súdnictva preskúmava právoplatné rozhodnutia správnych orgánov. Takýchto výnimiek je nakoniec viac (napr. prípady tzv. nulitných rozhodnutí). Žalobca poukázal na to, že domnienku o právoplatnosti nepotvrďuje ani dikcia § 62 ods.1 písm. c/ správneho poriadku. Odňatie možnosti zúčastniť sa konania nemožno interpretovať v rozpore s § 52 ods. 1 správneho poriadku, lebo logicky sa potom dôvod obnovy podľa § 62 ods.1 písm. c/ správneho poriadku vzťahuje na iné prípady neumožnenia realizácie procesných práv, než prípady spočívajúce v úplnom opomenutí účastníka konania vyvrcholiace nedoručením rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Čo sa týka odkazu súdu prvého stupňa na iné rozhodnutia, z ktorých má vyplývať právoplatnosť pôvodného územného rozhodnutia, poukázal na to, že žiadny z orgánov sa otázkou právoplatnosti pôvodného rozhodnutia nezaoberal a z hľadiska vyššie uvedených námietok túto otázku neriešil.

6. absencia splnenia podmienky podľa § 38 stavebného zákona a porušenie § 137 stavebného zákona

Súd sa nevysporiadal úplne s námietkami žalobcu, ktorý namietal nesplnenie podmienky podľa § 38 stavebného zákona, pretože súčasťou správneho spisu neboli doklady o tom, že pozemky na ktorých sa stavba umiestnila sú vo vlastníctve Mesta Ž.. Vychádzajúc z výroku územného rozhodnutia sa stavba umiestňuje na pozemkoch parcelné čísla : X. a X v kat. úz. Ž. a na pozemkoch parcelné čísla : X. ktoré sú údajne vo vlastníctve mesta Ž.. V spise sa nachádzajú výpisy z listu vlastníctva osvedčujúce vlastníctvo iba pozemku parcelné č. X.. K iným pozemkom nebola existencia vlastníckeho a ani iného práva k pozemkom preukázaná žiadnym relevantným spôsobom. Vychádzal preto z toho, že podmienka podľa § 38 stavebného zákona nie je splnená. Poukázal tiež na skutočnosť, že pozemky parc. čísla : X, X a X sú vedené na listoch vlastníctva s tým, že sú majetkovoprávne nevysporiadané, t.j. Mesto Ž. teda ani nemôže preukázať vlastnícky alebo iný vzťah k nim. S touto námietkou sa žalovaný žiadnym spôsobom nevysporiadal, pričom navyše zmenil územné rozhodnutie v časti uvedenia pozemkov, na ktorých sa stavba umiestňuje, ktorý postup žiadnym spôsobom neodôvodnil. Tým žalovaný založil vadu nepreskúmateľnosti, ktorá vada je obligatórne dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdom (§ 250j ods.2 písm. d/ O.s.p.).

Žalobca tiež poukázal na to, že namietal skutočnosť, že navrhovateľ nadobudol pozemok parc.č. X. na základe kúpnej zmluvy Č. uzavretej medzi Mestom Ž. ako predávajúcim a navrhovateľom ako kupujúcim, pretože predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej v texte „Obč.Z“), pričom navrhovateľ v dôsledku absolútne neplatnej kúpnej zmluvy nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným pozemkom. V prípade neplatnosti podľa § 39 Obč.Z ide o neplatnosť absolútnu, ktorá nemôže byť zhojená dodatočným schválením (ratihabíciou) a nemôže sa ani konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Súd prvého stupňa sa zaoberal iba námietkou žalobcu z hľadiska § 137 stavebného zákona, pričom vec nesprávne právne posúdil. Z ust. § 137 stavebného zákona vyplýva jednoznačne zákaz, aby sa stavebný úrad zaoberal občianskoprávnymi námietkami, ktorou je aj námietka neplatnosti právneho úkonu, pretože

o neplatnosti právneho úkonu môžu rozhodovať len súdy. Súd prvého stupňa nesprávne dospel k záveru, že žalobca sa spochybnením vlastníctva žalobcu domáhal cudzích práv.

7. nedostatky žiadosti o vydanie územného rozhodnutia

Žalobca namietal, že predložená žiadosť žalobcu neposkytuje dostatočný podklad pre posúdenie návrhu na umiestnenie stavby, a preto stavebný úrad nemohol rozhodnúť o vydaní územného rozhodnutia. Súčasťou projektovej dokumentácie nie je časť B 5. Starostlivosť o životné prostredie, hoci je to uvedené v obsahu. Nakoľko žiadosť o vydanie územného rozhodnutia postrádala náležitosť podľa § 3 ods.4 písm. g/ VoVSZ, stavebný úrad nemohol v územnom konaní preskúmať návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie, a preto ani nemohol rozhodnúť o vydaní územného rozhodnutia. Súd prvého stupňa rozsiahlo odôvodnil, že správne orgány mali k dispozícii príslušné podklady, čím vykonal zjavnú nadprácu. Ak totiž samotné správne orgány neboli schopné v rozhodnutiach sa vysporiadať s námietkami žalobcu a vyvrátiť ich, na základe čoho potom tak robil súd za nich? Ušlo teda pozornosti súdu, že žalovaný sa s námietkami žalobcu vôbec nezaoberal, z čoho mal vyvodiť príslušné dôsledky. Súd sa s touto námietkou vôbec nevysporiadal, pričom nebolo jeho úlohou odôvodňovať rozhodnutie správnych orgánov,

8. neexistenciu zápisnice z ústneho pojednávania

Súd prvého stupňa, hoci použil alibistický pojem o neštandardnosti zápisnice z ústneho pojednávania, v konečnom dôsledku nespochybnil, že „zápisnica“ nie je v súlade so zákonom. Žalobca namietal, že v rámci ústneho konania uplatnil aj ďalšie námietky, okrem tých, ktoré sú v písomnom podaní. Považoval za absurdné, aby súd na jednej strane dospel k záveru, že z konania neexistuje zápisnica v zmysle § 22 správneho poriadku, a aby na druhej strane z nej vychádzal, ak žalobca v správnom konaní navrhoval dôkazy na preukázanie jej nezákonnosti. Zdôraznil, že žalovaný a ani súd nemohli vychádzať zo skutočnosti, že námietky neuplatnil, pretože to nemali zákonným spôsobom preukázané. Žalovaný naopak bol povinný sa s námietkami žalobcu vysporiadať, čo však neurobil a z čoho súd nevyvodil žiadne dôsledky.

9. nesúladsť územného rozhodnutia s územným plánom mesta Ž.

Zdôraznil, že v posudzovanej veci nejde o súlad urbanistickej štúdie s napadnutými rozhodnutiami, ale o súlad s územným plánom Mesta Ž. Účastník má právo na to, aby sa súd vysporiadal s jeho argumentmi (námietskami), ktoré sú relevantné. V žiadnom prípade nemôže byť dôvodom prehliadania vyššie uvedenej argumentácie dikcia § 250h ods.1 O.s.p., podľa ktorého až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť, rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b. Uvedené ustanovenie totiž na dôvody (argumentáciu) žaloby aplikovateľné nie je. Zo systematického výkladu O.s.p. jednoznačne vyplýva, že rozsahom, v akom sa rozhodnutie napáda, sa rozumie rozsah, v akom bol napadnutý výrok, t.j. ktorú časť resp. časti výroku boli napadnuté. Dôvodmi (argumentmi), z akých sa rozhodnutie napáda, sa rozumie uvedenie skutočností, ktoré spôsobujú rozpor so zákonom. Skutočnosť, že O.s.p. striktné rozlišuje medzi rozsahom a dôvodmi, z ktorých bolo nejaké rozhodnutie napadnuté, *expressis verbis* vyplýva napríklad z § 205 ods.3 O.s.p. alebo z § 212 ods.1 O.s.p. Je predsa nepredstaviteľné a v rozpore s princípom právnej istoty, aby sa tie isté pojmy v tom istom právnom predpise vykladali s odlišným obsahom. Ak teda dôvody (argumentáciu) pod rozsah napadnutia rozhodnutia subsumovať nemožno, ani prehĺbenie alebo doplnenie argumentácie podľa § 250h ods.1 O.s.p. posudzovať (a ani obmedzovať) nemožno. Žalobca zároveň upozornil, že čo sa týka námietok rozporu s územným plánom, v žiadnom prípade nejde o novú argumentáciu. Totiž rozpor s územným plánom bol uvedený už v žalobe, pričom O.s.p. a ani žiadny zákon nezakazuje žalobcovi, aby počas konania rozvíjal, spresňoval alebo prehlboval uplatnené žalobné dôvody (žalobné body). Ak by teda súd na námietku žalobcu neprihliadol a nevysporiadal sa s ňou, došlo by k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Skutočnosť, že otázka súladu napadnutých rozhodnutí s územným plánom Mesta Ž. je právnou otázkou, je daná predovšetkým tým, že súd sa zaoberá súladom rozhodnutia správneho orgánu so všeobecne záväznými právnymi predpismi *in concreto* s ustanoveniami stavebného zákona a všeobecne záväzným nariadením obce, ktoré je všeobecne záväzným právnym predpisom, čo vyplýva z atribútu nariadenia. Nariadenie je charakterizované ako všeobecne záväzné, má atribúty platnosti a účinnosti vlastné právnym predpisom, pričom všeobecné záväzné nariadenia sú predmetom preskúmania Ústavným súdom SR v rámci konania o súlade právnych predpisov a všeobecne záväzného nariadenia je považované za právny predpis samotnou Ústavou SR. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že zisťovanie súladu/nesúladu napadnutých rozhodnutí s územným plánom Mesta Ž. nie je zisťovaním skutkového stavu, ale právnym posúdením. Záver o súlade/nesúlade s územným plánom

Mesta Ž. nie je skutkovým záverom, ale právnym záverom. Ak potom správne orgány prvého a druhého stupňa posúdili súlad rozhodnutí s územným plánom určitým spôsobom, pričom Mesto Ž. potom prehodnotilo, pretože posúdilo danú otázku aj podľa záväzných častí územného plánu Mesta Ž., ktoré boli pôvodne opomenuté (čo bolo tiež v žalobe namietané) nejde o zmenu skutkového stavu.

Súd prvého stupňa sa námietkami žalobcu - zjavným a do očí bijúcim rozporom územného rozhodnutia a rozhodnutia o odvolaní s územným plánom mesta Ž., a tým aj rozporom so zákonom – odmietol zaoberať. Ak by tak totiž urobil, nemohol by dospieť k inému záveru, ako takému, že územné rozhodnutie je nezákonné. Neudržateľnosť postupu súdu je zjavná z jeho argumentácie, nakoľko sa nezaobera súladom územného rozhodnutia a rozhodnutia o odvolaní s územným plánom Mesta Ž., ale s urbanistickou štúdiou, ktorá je v danej veci irelevantná.

10. nepreskúmateľnosť územného rozhodnutia a rozhodnutia o odvolaní

Žalobca tiež namietal, že na túto námietku krajský súd vôbec nereagoval, čo spôsobuje nielen nepreskúmateľnosť rozsudku, ale je aj porušením práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods.1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Zdôraznil, že podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR je aj povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola súdmi poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok Ústavy SR vykonávajú. Z takto materiálne poňatého práva na súdnu ochranu potom rezultuje právo účastníka, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci právne významné. Súd nemôže opomenúť žiadnu skutkovú alebo právne významnú otázku, pretože to je znak arbitrárnosti, ale musí vec posúdiť a svoje závery zdôvodniť zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk. V konečnom dôsledku má účastník právo na to, aby sa súd vysporiadal s jeho námietkami, ktoré sú relevantné.

Žalobca zároveň na podporu svojej právnej argumentácie ohľadne jednotlivých odvolacích dôvodov, doplnil odvolanie o citáciu početných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, nálezov Ústavného súdu SR, ako aj rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva.

Žalobca zároveň v rámci odvolania uviedol, že krajský súd priznal žalovanému náhradu trov konania spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia, čo je v rozpore so zákonom. Poukázal na to, že piata časť O.s.p. obsahuje v § 250k O.s.p. osobitnú úpravu náhrady trov konania, a preto analogické použitie § 142 ods.1 O.s.p. podľa § 246 ods.1 O.s.p. tu nie je namieste. Ustanovenie § 250k O.s.p. umožňuje priznať náhradu trov konania len žalobcovi a nie žalovanému. Ak by to tak nebolo, nemalo by zmysel, aby zákonodarca vôbec ustanovenie § 250k O.s.p. do zákona začlenil. Žalobca v tomto smere zároveň poukázal na doktrinálny právny názor potvrdzujúci, že správne orgánu náhrada trov konania neprináleží, pretože by bolo minimálne údiv vzbudzujúce, aby sám správny orgán nebol schopný alebo ochotný pred súdom obhájiť rozhodnutie, ktoré sám vydal. To sa stalo v danom prípade.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného z 22. októbra 2006, vrátane rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z 22. mája 2006 sa zrušuje s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

Žalovaný a vedľajší účastník vo svojich písomných vyjadreniach k odvolaniu žalobcu navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods.1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Úlohou súdu prvého stupňa bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým ako odvolací orgán **podľa § 59**

ods.2 správneho poriadku rozhodnutie Mesta Ž. č. C-3856/2006-Db z **22. mája 2006** – ktorým stavebný úrad zmenil a nahradil pôvodné právoplatné územné rozhodnutie vydané pod č. C-10644/2004-Db z **9. septembra 2004** pre vedľajšieho účastníka – ***zmenil tak, že vo výroku rozhodnutia*** – v časti v ktorej sú uvedené parcely, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje – ***doplnil tento o ďalšie parcely***, na ktorých budú umiestnené jednotlivé stavebné objekty v zmysle objektovej skladby a to parcely stavbou dotknuté : X. a zároveň uviedol, že ***ostatné časti predmetného rozhodnutia, ktorým boli určené podmienky pre uskutočnenie umiestnenia stavby, ostávajú bezo zmien a tieto v celom rozsahu potvrdil.***

Podľa ust. § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti, ktorými sú podľa § 47 ods.1 cit. zákona výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 59 ods.2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí preto v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť vždy určitý a presný. Túto požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, a to preto, aby účastník konania mohol jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania bez toho, aby musel práčne porovnávať znenie rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca v rámci žaloby ako jeden zo žalobných dôvodov uviedol neurčitosť výroku žalovaného správneho orgánu, a to predovšetkým z dôvodu, že žalobca ako účastník konania je postavený do právnej neistoty, kedy musí rozhodnutie vo veci rekonštruovať prácnym porovnávaním rozhodnutí správnych orgánov dvoch stupňov, pričom vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaný rozhodol o ďalších napadnutých častiach územného rozhodnutia, či ich potvrdil alebo zmenil

a ak zmenil, tak ako, pretože potvrdil len tie časti územného rozhodnutia, ktorými boli určené podmienky pre umiestnenie stavby.

Podľa názoru odvolacieho súdu *námietka neurčitosti výroku rozhodnutia žalovaného* je v plnom rozsahu dôvodná. Odvolací súd zároveň tiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaný, ktorý sa dopustil závažného pochybenia tiež v tom, že za stavu, keď čiastočne zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia, a to doplnením ďalších 33 parciel – pričom neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že parc.č. X. je v rámci výroku uvedená duplicitne – tieto však bližšie nešpecifikoval, keď neuviedol ich výmeru, neoznačil listy vlastníctva na ktorých sú vedené a ani katastrálne územie v ktorom sa nachádzajú.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné tiež z dôvodu, žalovaný správny orgán v rámci jeho odôvodnenia zmenu výroku prvostupňového rozhodnutia, t.j. aplikáciu ustanovenia § 59 ods.2 správneho poriadku, vôbec neodôvodnil.

Odvolací súd v posudzovanej veci uvedenú námietku žalobcu smerujúcu proti rozsudku krajského súdu – ktorý nepreskúmateľné rozhodnutie žalovaného akceptoval – posúdil ako rozhodujúcu. Neurčitý výrok rozhodnutia žalovaného správneho orgánu totiž sám osebe zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, a to bez toho aby sa odvolací súd musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení § 250k ods.1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal *náhradu trov konania v sume 1339,56 €*. Priznané trovy pozostávajú z trov konania spočívajúcich v zaplatení *súdnych poplatkov* v celkovej sume *132 €*, a to za žalobu a odvolanie po 66 € a z *trov právneho zastúpenia* žalobcu advokátom v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní v celkovej sume *1207,56 €*.

Trovy prvostupňového konania tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods.1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „vyhláška“) za 5 **úkonov právnej služby** (príprava a prevzatie vecí, podanie žaloby 19. októbra 2006, účasť na pojednávaní 17. júna 2008, písomné vyjadrenie k predmetu konania 19. júna 2007, účasť na pojednávaní 11. novembra 2008) vo výške 48,62 € (1465 Sk) s **paušálnou náhradou** vo výške 6,31 € (§ 16 ods.3 cit. vyhlášky), **náhrada za stratu času** v súvislosti s cestou na pojednávanie na krajský súd 17. júna 2008, v sume po 84,32 € (10,54 € za každú polhodinu strávenú cestou, t.j. $10,54 \times 8 = 84,32$ €) a 11. novembra 2008 v sume 84,32 € ($10,54 \times 8 = 84,32$ €) za 8 začatých polhodín v zmysle § 17 ods.1 vyhlášky. Zároveň súd priznal navrhovateľovi **náhradu cestovných výdavkov** v celkovej sume 236,76 €, ktorá pozostáva z **cestovného** na 2 pojednávania krajského súdu a náhrady výdavkov na pohonné látky. Cestovné bolo priznané v uplatnenej cene cestovnej náhrady na trase B.-Ž. a späť vo výške po 73,20 €, a to za cesty na pojednávanie 17. júna 2008 a späť a 11. novembra 2008 a späť (suma základnej náhrady – od 1. júna 2008 – $0,183$ €/km x 200 – vzdialenosť B.-Ž.) a **náhrady výdavkov za pohonné látky** (benzín 95 Natural) pri použití osobnom motorovom vozidle zn. H., R., C. (priemerná spotreba 9 l/100km), a to 17. júna 2008 – 2×200 km x 0,09 l/km x 1,37 € = 49,32 € a 11. novembra 2008 – 2×200 km x 0,09 l/km x 1,14 € = 41,04 €. Nakoľko právny zástupca žalobcu preukázal, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, v súlade s ust. § 18 ods.3 vyhlášky tarifná odmena bola zvýšená **o daň z pridanej hodnoty** v sume 46,18 €. **Trovy prvostupňového konania** predstavujú teda spolu sumu **726,23 €**.

Trovy odvolacieho konania tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods.1 vyhlášky za 3 úkony právnej služby (odvolanie z 22. augusta 2009, nahliadnutie do spisu dňa 16. novembra 2009, účasť na pojednávaní 18. novembra 2009) vo výške po 115,90 € a za 1 úkon - účasť na vyhlásení rozsudku 17. decembra 2009 vo výške 22,98 € s paušálnou náhradou vo výške 6,95 € /§ 16 ods.3 cit. vyhlášky/, pričom tarifnú odmenu bolo potrebné zároveň zvýšiť o daň z pridanej hodnoty vo výške 76,85 € (§ 18 ods.3 vyhlášky). Trovy odvolacieho konania predstavujú teda spolu sumu **481,33 €**.

Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu v súlade s § 149 ods.1 O.s.p..

Poučenie : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská